

за себе зна и не задруге. Оно има само чувствително осмотренѣ и споляшиѣ впечатленѣ, и башъ зато неки видѣ отечестволюбия: оно дакле никакви понатия, нити идеа има, зато и никаквогъ родословия о народу. Сурови дивлякъ приврженъ е више бѣдной своіой и чаѣавой съ жалостѣу и срамомъ испуниѣной колеби, неголи изображенъ човекъ своимъ двору и красной башти. Отечество Ешкіма съ женомъ и децомъ естъ велика и пливаюѣа санта леда на дубокомъ и пространомъ мору; санта се колеба и люля меѣу ужасомъ на таласима, олуе и потоци вода носе ю далеко, преко и у накрстъ; морски куряци и птице нѣгови су земляци, а рибе и стрвине нѣгова су раана; онъ више година живи са своіомъ породичомъ на овомъ своемъ леденомъ отечеству, кое до последнѣ капи крви противу неприятеля брани и тако любви, да га небы съ най-лепшимъ предѣлима променуо. Дивлякъ познае само ону землю, коя му е животъ дала, онъ има за неприятеля и странца само едну речъ и едно понятиє. Съ границама нѣгове землѣ, затворенъ е нѣговъ светъ. Али коме да ми благодаримо за ово найболѣ и найблагородниє што имамо? не нама самимъ не нашою землѣю, него старомъ и саданѣмъ свету. Као што е сада удесность меѣу народима, то е пре тесно отечестволюбие грехъ за человечество; него пространна любовъ къ граѣанству грехъ за отечество. Чувай мо се одъ